

© Savet Evrope/Evropski sud za ljudska prava 2014. Ovaj prevod je nastao uz podršku Fiducijarnog fonda za ljudska prava Saveta Evrope (www.coe.int/humanrightstrustfund). Tekst prevoda ne obavezuje Sud. Za sve dodatne informacije pročitajte ceo tekst obaveštenja o autorskom pravu na kraju ovog dokumenta.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2014. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe Cour européenne des droits de l'homme, 2014. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

Obaveštenje o praksi Suda br. 174

maj 2014.

Veljo (Velyo) Velev protiv Bugarske – predstavka br. 16032/07

Presuda usvojena 27.5.2014. [Četvrto odeljenje]

Član 2 Protokola br. 1

Pravo na obrazovanje

Odbijanje upisa pritvorenika u zatvorsku školu: *povreda*

Činjenice – Podnosilac predstavke je 2005. tokom boravka u pritvoru podneo zahtev za upis u zatvorsku školu. Njegov su zahtev prvo odbile zatvorske vlasti a na kraju i Vrhovni upravni sud. Upravnik zatvora je smatrao da će ukoliko ponovo bude osuđen, podnosilac predstavke, koji je ranije već osuđivan, biti povratnik i da stoga treba da bude odvojen od drugih zatvorenika koji su prvi put osuđeni. Vrhovni upravni sud je odbio njegov zahtev po drugom osnovu, zaključivši da samo osuđenici koji služe kaznu zatvora, ali ne i pritvorenici, imaju pravo na obrazovanje.

Pravo – član 2 Protokola br. 1: Sud je podsetio da zatvorenici koji su zakonito lišeni slobode nastavljaju da uživaju sva osnovna prava i slobode zajemčene Konvencijom osim prava na slobodu te da je podnosilac predstavke i dalje imao pravo na obrazovanje iz člana 2 Protokola br. 1. Pravo na obrazovanje nameće Bugarskoj obavezu da obezbedi delotvoran pristup postojećim obrazovnim ustanovama, uključujući i zatvorskom školama. Stoga je Država bila dužna da dokaže da je njeno isključenje podnosioca predstavke bilo predvidljivo, da je težilo ostvarenju legitimnog cilja i da je bilo srazmerno tom cilju. Sud je utvrdio da nije nesumnjivo da je isključenje bilo u dovoljnoj meri predvidljivo, jer je relevantni zakonski okvir propisivao da osuđenici imaju pravo da budu obuhvaćeni obrazovnim programima i da se odredbe koje se odnose na osuđenike shodno primenjuju i na pritvorenike. Nejasnoća zakonskog okvira se odražavala u činjenici da su nacionalni organi davali različita obrazloženja za njegovo izuzimanje: upravnik zatvora i Ministarstvo pravde su naglašavali potencijalni recidivizam podnosioca predstavke, dok se Vrhovni upravni sud bio usredsredio na to što je podnosilac predstavke imao status pritvorenika.

Država se pozvala na tri različita osnova kako bi opravdala isključenje podnosioca predstavke iz škole. Sud je u pogledu njenog prvog argumenta da nije prikladno da podnosilac predstavke pohađa školu sa osuđenim zatvorenicima napomenuo

da podnosilac predstavke nije imao nikakve primedbe u tom pogledu i da ne postoje dokazi da bi pritvorenici imali štete od pohađanja škole sa osuđenima. Staviše, Sud nije smatrao da neizvesnost u pogledu dužine pritvora predstavlja valjano opravdanje za isključenje iz obrazovne ustanove. Konačno, Sud je u pogledu trećeg argumenta Države, da postoji opasnost da će podnosilac predstavke ponovo biti osuđen i da ne bi bilo u interesu zatvorenika koji su prvi put osuđeni da sa njim pohađaju školu, podsetio da je podnosilac predstavke imao pravo na pretpostavku nevinosti i da stoga nije mogao biti okvalifikovan kao povratnik. U svetlu tih razmatranja i prepoznavši nesumnjiv interes podnosioca predstavke da završi srednju školu, Sud je utvrdio da odbijanje njegovog upisa u zatvorsku školu nije bilo u dovoljnoj meri predvidljivo, da nije težilo ostvarenju legitimnog cilja i da nije bilo srazmerno tom cilju.

Zaključak: povreda (jednoglasno).

član 41: 2.000 evra na ime nematerijalne štete.

© Savet Evrope/Evropski sud za ljudska prava
Ovaj sažetak je sastavio sekretarijat Suda i on ne obavezuje Sud.

Kliknite ovde da biste pristupili [Informativnim beleškama o sudskoj praksi](#)

© **Savet Evrope/Evropski sud za ljudska prava, 2014.**

Engleski i francuski jezik su službeni jezici Evropskog suda za ljudska prava. Ovaj prevod je realizovan uz podršku Trast fonda za ljudska prava Saveta Evrope (www.coe.int/humanrightstrustfund). On ne obavezuje Sud, niti Sud snosi bilo kakvu odgovornost za njegov kvalitet. Može se preuzeti iz baze podataka sudske prakse Evropskog suda za ljudska prava HUDOC (<http://hudoc.echr.coe.int>) ili iz bilo koje druge baze podataka kojoj ga je Sud prosledio. Može se objavljivati u nekomercijalne svrhe pod uslovom da se navede ceo naslov predmeta, zajedno s navedenom naznakom o autorskim pravima i uz pominjanje Trast fonda za ljudska prava. Molimo vas da kontaktirate publishing@echr.coe.int ukoliko nameravate da koristite bilo koji deo ovog prevoda u komercijalne svrhe.

© **Council of Europe/European Court of Human Rights, 2014.**

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has shared it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© **Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2014.**

Les langues officielles de la Cour européenne des droits de l'homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>), ou de toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que de la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante : publishing@echr.coe.int.